

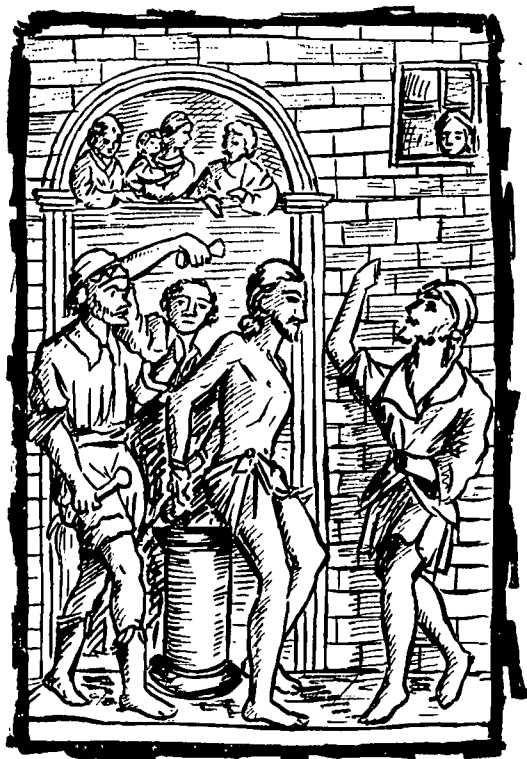
Templo Parroquial

Altar del Rosario

En nuestra mirada a este Altar, justo es nos detengamos a contemplar algunos de los misterios de su retablo, para admirar su belleza, su ordenada composición y el gran sentido de la perspectiva, difícil de conseguir por estar las figuras casi en el mismo plano. Sin embargo su consecución es perfecta jugando con semirelieves, imágenes casi completas, y espacios libres que dan al conjunto de cada cuadro su justa representación.

Insistimos nuevamente en lo interesante que es contemplar de cerca esta obra de arte un tanto olvidada en nuestro Templo.

Creus

III Curso de Formación Religiosa

Del 29 de Febro al 28 de Abril

TEMA RIO:

EL MOMENTO ACTUAL DE LA IGLESIA.

Mns. Juan Martí, Obispo de Urgel

LOS PADRES FORMADORES DE LOS HIJOS.

Rdo. A. Cagigós, Del. Dioc. de la Esperanza

LOS CREYENTES Y LA BIBLIA.

Rdo. Jorge Mas, Canónigo de Solsona

LOS JOVENES DE HOY, HOMBRES DEL FUTURO

Matrimonio Sanfeliu - Cots

LA ESPIRITUALIDA DE LOS LAICOS

Rdo. Ignacio Segarra

CARITAS Y LA PROMOCION SOCIAL

Rdo. R. Vilardell, Del. Dioc. de Cáritas

DOS CONFERENCIAS SOBRE MORALIDAD MATRIMONIAL:

Rdo M. Brugarolas, S. J.

* * *

GUISSONA: Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros
Días 29 de Febrero, 7 y 14 de Marzo, 11, 18 y 25 de Abril

ARTESA DE SEGRE: Salón de Cultura
Días 1, 8 y 15 de Marzo, 12, 19 y 26 de Abril

AGRAMUNT: Centro Parroquial
Días 2, 9, 16, 22 y 23 de Marzo y 13, 20 y 27 de Abril

PONS: Centro Parroquial
Días 3, 10 y 17 de Marzo y 14, 21 y 28 de Abril

HORARIO: 21'30 horas

ROS ROCA S.A.

**LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE**

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglès

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

*Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)*

Suscripción anual: España 50 ptas.

Extranjero 70 ptas. Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

UN SOCI QUE MARXA; PERO NO MOLT LLUNY

El dia 2 de març vaig acabar de ser el President del Casal Agramuntí, i greu em sabria de marxar sense despedir-me de tots els socis, després de quatre anys d'ocupar la presidència de tan apreciada entitat, i explicar el que s'ha fet durant el transcurs d'aquest temps.

La primera cosa que es va fer fou arrendar el cine al Sr. Vilaltella, de Penelles, la qual cosa va ser un encert molt bo de la Junta i un gran avantatge per tots els socis, perquè al cine, amb quatre mesos que anava a compte de la Societat, s'hi perdia molts diners i es veia clar que era un mal negoci.

Després, acte seguit, ens vam preocupar per les grans obres que s'havien de fer. Aquelles obres eren de molta envergadura i com que no hi havia prou diners per a poder-les realitzar, s'hagueren de reduir al més indispensable. Només disposavem d'un crèdit a la Caixa de Pensiones, per un import d'un milió dues centes mil pesetes; i es va tardar tant a fer les obres que la Caixa ja ens l'havia retirat. Gràcies al Sr. Jordi Picola, Delegat de la Caixa de Pensiones a la nostra vila, vam poder tornar a fer ús de l'esmentat crèdit i tirar les obres endavant. Aquestes eren de primera necessitat, perquè la sala-café estava declarada en estat de ruïna i ja l'arquitecte no la podia certificar per al seu ús. També es va instal·lar la calefacció al café i s'hi va posar el mobiliari nou i modern, tal com requereix el local, a fi que el soci pugui disfrutar de l'estada dintre el mateix.

Unà altra millora, en col·laboració amb l'arrendatari del cine, va ser el canvi de les antigues butaques de la platea de la sala-teatre, per unes altres de modernes i confortables.

Diré també que mentre he presidit la societat, cap soci ha deixat d'esser atès en tot el que ha demanat, si estava al meu abast i era de la meva incumbència. De la mateixa manera mai no s'ha dit que no a les agrupacions artístiques de la vila, en tot el que han demanat per fer dintre el nostre local. Tingueu en compte que la paraula NO mai no s'ha pronunciat durant els quatre anys del meu mandat. Tot això que explico, em crec i estic més que segü que un altre President també hauria fet el mateix; però em tocà de fer-ho a mi.

I sense ser més extens, dono moltes gràcies a tots els socis, i dient tots els socis, dic tot el poble d'Agramunt, perquè aquella casa és de tots i per a tots. I sempre estaré a la disposició per fer un bé per la casa en tot moment. Així és que maneu i jo sempre a les vostres ordres.

AMADEU AMIGO PLA

DELEGACION DE SINDICATOS

El pasado día 23 de Febro, la Delegación de Sindicatos Local, organizó una serie de Conferencias, bajo el titulo de "CURSO DE INICIACION".

Los temas tratados fueron los siguientes:

1.º—REALIDAD SINDICAL.

Por el Sr. Ignacio Panero, Jefe de Ordenación Social.

2.º—NECESIDADES y BIENES. Por el Sr. Udina, Abogado.

3.º—LA ESCUELA SINDICAL.

Por el Sr. Gonzáles Olivé, Jefe de la Escuela Sindical.

4.º—UNIVERSIDAD y TRABAJO. Por el Sr. Torrent.

Este primer Curso de Iniciación, fue una magnífica experiencia para todos los asistentes, pudiéndose afirmar que los conocimientos adquiridos serán un buen punto de partida para conocer más a fondo la nueva Realidad Sindical.

En el transcurso del acto se sirvió una comida coloquio, con la participación de más de 40 comensales.

DEFUNCIO

Ha causat un molt gran sentiment de dol la mort de la mestra nacional senyora Dolors Coll Sort, que tingué lloc el dia 22 del mes de febrer. Rebi tota la seva família el més sentit condol de part de tots els que redactem «SIO».

CARNAVAL

Quan les coses traspassen el límit domèstic o rural o local i aconseguen àrees més dilatades, assoleixen una certa categoria. Així ha succeït amb el darrer Ball de Trajós celebrat a la «boite» Kipps que incidí una proporció desacomumada d'autèntic gregarisme. Kipps bé podria merèixer pel to d'aquesta dimensió gregària el qualificatiu de «Tyfanis de secà».

MES GREGARISME

Fins a on la gent és víctima de la publicitat? Una mostra entre nosaltres ha estat la gentada que anà a veure el film basat en la novel·la més dolenta escrita en els darrers deu anys i que també porta per títol «Love Story». Acompanyem al sentiment a les víctimes.

ELS MESTRES TREBALLEN

El dia 28 de gener i corresponent al curs 71-72, tingué lloc a Agramunt la reunió corresponent a les tasques pròpies de la Col·laboració Pedagògica Comarcal, presidida per l'Inspector de Zona i pel director de la nostra graduada, l'amic senyor Emili Curià.

GOSSOS, GOSSOS, GOSSOS

Un redactor de «SIO» a la darrera reunió presentà d'una manera entre sarcàstica i dramàtica el fet incivil de l'abandó dels gossos a la llibertat de la via pública fins a constituir un perill greu. Un altre redactor presentà la solució següent: arregar tots els gossos que no circulin com les lleis manen i facturar-los amb un camió al centre de la Societat Protectora d'Animals i Plantes.

CANVI ADMINISTRATIU

Donem la més cordial benvinguda al senyor Bartomeu Camarasa, procedent de La Selva del Camp, en incorporar-se al nostre Ajuntament com a nou secretari. Per molts anys.

NOU NOTARI

Igualment, també rebem amb cordialitat la presència del nou notari, senyor Miquel Angel Bisbal i Martínez, al que desitgem molts anys entre nosaltres i al que oferim les pàgines de «SIO» per si ens vol honorar amb la seva col·laboració literària.

CANTAIRES I ACCIO

Els nostres cantaires no paren. Arà, la coral petita, la que acaba d'estrenar el bell nom de «BON CANT» se'n va a Les Avellanès per tal d'assistir a una trobada de corals infantils.

INSTITUT

Amb gran satisfacció, el poble d'Agramunt ha pogut veure acabat el seu Institut de segon ensenyament. En aquesta hora tan solemne, la de les obres acabades, tots plegats hem de tenir present la dedicació especial del nostre alcalde a aconseguir aquest final tan esplendorós. Cal que tots donguem les gràcies al senyor Josep Me Inglés Mortés. Gràcies, senyor batlle!

COOPERATIVA DE VIVENDES

Es un fet aquesta nova cooperativa entre nosaltres. Es tracta de la compra d'uns 30.000 metres quadrats de terrenys dins "El Clos" Enhorabona als compradors... i al venedor.

TEMPERATURA I FE

Sembla que el departament idoni de la Direcció General de Belles Arts ha donat permís per a instal·lar la calefacció al temple Parroquial. Ens n'alegrem tots. Així no podrà dir ningú que la nostra fe es refreda...

MES FE

Ens arriben notícies, que voldríem veure confirmades, que ens parlen d'alguns veïns que volen demanar la deguda autorització legal per a obrir a Agramunt una església Anabaptista. ¿Algun dels nostres lectors ens podria donar més detalls sobre aquest insòlit particular?

MES RUMORS

També algú ens diu que el passiu local és cada dia més gruixut. Algú parla de molts milions... Ens costa de creure. ¿Qui pot aportar dades concretes, volem dir números?

Segueix a la plana 9

Els esquellots tenen la seva filosofia i els sincera dient: «Són la protesta, exterioritzada pel poble, que fa el vidu o vidua per la infidelitat comesa a la difunta o difunt.»

S'han perdut els esquellots, com tantes altres manifestacions populars.

Nostra vila en registrà uns de excepcionals el dia 1 de juliol del 1869. Expliquem-los.

A Joan, del carrer de La Saleta, se li morí la dona, qui es deia Antònia, i després de poc temps es casà de nou amb Madalena. Els veïns, fidels a la tradició, les empengueren amb diferents estris a fer la consegüent sonada creient que, com en tantes ocasions, s'acabaria la broma amb una passada de mà en mà del porró de bon vi amb que els esquellotaires trincarien a la salut dels nou casats. El Joan, mal-carat i esquerp de mena, es negà rodonament i amb mals modos dient que se'n anessin a fer punyetes els esquellotaires.

Si, si!; a bona part se'n anaren! Alguns veïns del carrer varen pendre bona nota del despreci i van escriure a correu una mena de comèdia en la què es feia història del matrimoni Joan - Antònia, la qual acabava amb la mort d'aquesta. L'obra es representava cada vespre en un escenari montat tocant a cal Joan, la cortina del qual s'escorria després d'anunciar-ho amb una colossal esquellotada que atreia miq poble. A l'escena final l'escenari era quasi totalment ocupat per un llit de pots i bancs on geia una dona que havia d'oïr de boca del JOAN exclamacions com aquestes: «No em deixes, ANTONIA!» «Què siré, pobret de mi, sense tu!?!», dites totes amb tons patètics que l'actor tenia cura d'exagerar gran manera. Amb veu apagada, l'ANTONIA procurava consolar-lo, paraules que s'esvaïen amb el darrer fil de vida mentre el JOAN es donava a la desesperació. La representació seguí un dia i un altre, més d'una setmana; fins que el Joan, cansat d'aguantar la vexació, però tossut en no voler donar el porró de vi, anà a trobar el batlle per tal que acabés la comèdia, amenaçant que si no l'acabava ho faria ell amb una perdigonada al primer actor que es presentés a l'escena. Com que els matelxos actors ja començaven a estar-ne cansats, el prec de l'alcalde sigué ben atès i s'acabaren els esquellots.

Segons la filosofia apuntada, la fidelitat promesa mutuament pels contractants deuria durar més enllà de la mort i qui sobrevisqués mantindré's cast en holocaust vers el desaparegut. Extremada és tal doctrina, mes justificada en certes circumstàncies, i el poble que així ho jutjava, en un pretèrit, es feia eco de la protesta amb els esquellots. El matelx poble restava mut i respectuós en els cassos de segones nupcies ben justificades.

J. VILADOT-PUIG

La nostra Coral Infantil ja te nom Ella es diu: CORAL BON CANT

Diuen que complir el promés és un deure; doncs bé, aquí em teniu per contar-vos el concert del 30 de gener, dia que vam donar el nom a la Coral Infantil.

A les 5 de la tarda, en el Foment Parroquial hi havia un gran moviment de gent menuda i de persones grans. S'aprovava l'hora del concert.

Els petits estaven nerviosos, contents i alegres. Anaven tots uniformats i això és un detall que compta. Era senyal que realitzarien un gran esdeveniment.

A l'altra banda de les cortines de l'escenari hi tenien els seus pares, padrins, etc., etc., i sabien que un cop obert el taló, havien d'oferir-los-hi els seus cants, ja que per aquest motiu tots es trobaven allí.

Ja tenim l'escenari obert. Els petits ben col·locats i el cartell «Agramunt canta i estima».

S'anuncià el programa general i les cançonetes dels infants.

Tot és silenci. El director Ramon Casals dona el senyal de començar. Sentim els cants i per mitjà d'ells, els petits ens porten en un altre món a on tot és innocència i amor, doncs les seves cançons són senzilles però alegren els cors.

En fan també viure una estona d'esplai i joia, perquè tenim un oblit de les nostres preocupacions i estem per ells.

Les seves directores M.ª Carme i Josefina Vázquez els hi van dirigir quasi totes les cançons. Com ho fan amb illusió, els petits atenen molt bé la seva direcció. Veritablement són unes noies que estimen el cant coral i als infants, per això no regategen cap esforç, i la seva tasca fou molt aplaudida.

Durant l'entreacte, es tornà a rifar els objectes de la tómbola, tal com havíem promés. Els números premiats foren:

Bicicleta, número 726.

Planxa i esterilla, número 300.

També dins d'aquesta estoneta vàrem tenir el goig de poder escoltar el trio de flauta, que estava format per Josep Vila, Narcís Saladrigues i Ramon Casals. Els tres van interpretar tres minuets, que veritablement fou una meravella.

Comença la segona part oferit-nos l'escenari preparat per rebre els membres del jurat que havia classificat els treballs de redacció i dibuix.

Un a un foren cridats els seus autors i es col·locaren al seu lloc. Llavors els petits guanyadors tot prenent la seva redacció, la llegiren de cara al públic.

Creieu-me, ni hi havia per tot! Fou quasi la part millor del programa.

Els tots seriosos i ben clenxats llegien. Després els seus personals acataments, i a recollir el premi sorpresa, que el hi lliurà cada membre del jurat.

Els guanyadors del dibuix molt seriosament agafaren també el premi merescut.

Els altres cantaires infantils se'ls lliurà una bossa de caramels.

El moment emocionat del programa, apart dels altres, fou quan es donà a conèixer el nom de la coral. Quin serà? Qui és el guanyador? Misteri, sorpresa, curiositat.

Tot això es pensava en aquells monts. Minuts després i amb poques paraules van saber el nom. Sí, senyors, aquesta Coral Infantil es dirà CORAL BON CANT.

Oi que vos agrada? El premi l'ha guanyat la nena Teresa Farreny Farreny. Tot ha quedat a casa i tot ha estat dels infants.

Aquest nom fou escollit del 34 que hi havia. I que per cert, el jurat va deliberar bastant, sempre amb justícia i reticent. I és que aquest nom ha de perpetuar per a sempre. I tots hem de fer que així sigui i arribi ben alt, ben amunt a on les coses dolentes no puguin fer-lo trontollar.

Acabat el lliurament de premis, el senyor President de la Coral, Antoni Camats, donà les més expresives gràcies als membres del jurat, així com també als pares i a la vegada que els hi demanà la seva col·laboració per tal que la Coral Infantil sigui la continuïtat de la Coral d'Avui. Si tots som responsables i comprensius ha aconseguirem, doncs dieuen que la agrupació serà el que siguin les seves persones.

Per tant, com que és una cosa de tots serà de la manera que nosaltres l'emmotllem i com és natural volem fer un bon model.

La cloenda fou a càrrec de la Coral d'Avui. Ella apadrinava l'acte i ho va fer amb un repertori curtet però molt ben escollit. Sobra dir que, ha va fer molt bé.

En aquesta diada, grans i petits estaven units per mitjà del cant coral. I nosaltres disfrutàvem de poder-los escoltar.

Sí, amics, ja tenim una coral infantil cada dia millor i amb un nom propi: CORAL BON CANT. Que ella sigui sempre per a nosaltres i per tothom un cant continuat que alegri els nostres cors i desperti els nostres esperits.

NURIA

★ ★ ★

El jurat classificador estava format per les següents personalitats:

JOSEP M.ª INGLES. — MOSSEN JOAN PERETO. — JOSEP FARRENY. — ISIDRE MARSA. — JOSEP BERTRAN. — JORDI ARGELICH i JOAN GRANADOS.

Aquest últim conjuntament amb Jaume Cunyat eren els representants de la premsa local i de Lleida.

Presidí el lliurament de premis tot el jurat esmentat mes el nostre director de la Coral, ANTONI CAMATS.

Els guanyadors foren:

Dibuix de 7 a 9 anys

Primer Premi. — PAQUITA VILALTA. — 9 anys.
Accèsit. — GRISELA MIRALLES. — 9 anys.

Redacció de 7 a 9 anys

Primer Premi. — NURIA SOLE. — 9 anys.
Accèsit. — JOAQUIM LOPEZ. — 9 anys.

Dibuix de 10 a 12 anys

Primer Premi TERESA FARRENY. — 10 anys.
Accèsit. — JORDINA PLA. — 10 anys.

Redacció de 10 a 12 anys

Primer Premi — SALVADOR JOVELL. — 11 anys.
Accèsit. — XAVIER COTS. — 10 anys.

Guanyadora del Nom. — TERESA FARRENY. — 10 anys.

Nom. — CORAL BON CANT.

FOTOS FONT.

Hotel LES CIMES

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2 085 metres Telèfon 51126

PAS DE LA CASA

ANDORRA

OBERT TOT L'ANY

VII CARAVANA DE LA FLAMA DE LA SARDANA

QUE ES LA CARAVANA

La Caravana de la Flama de la Sardana és una de les diverses celebracions que giren entorn del Dia Universal de la Sardana. Les més importants d'aquestes celebracions són, en síntesi:

- el **Dia de la Sardana** pròpiament dit, jornada anual escollida per honorar i exaltar, simultàniament a tot arreu, la sardana i el seu esperit;
- la **Ciutat-pubilla de la sardana**, títol que cada any recau en una població diferent i que es concreta, sobretot, en el dia de la proclamació, el diumenge anterior al Dia de la Sardana;
- la **Caravana de la Flama** —enguany en la setena edició—, que trasllada la simbòlica Flama de la Sardana des de la Ciutat-pubilla de l'any anterior fins a la que, cada any, a l'arribada de la comitiva, és proclamada. La Caravana, amb la seva vistositat i l'interès que desvetlla, representa l'expansió del missatge sardanista del país, i concretament pels indrets del recorregut.

La convocatòria del Dia Universal de la Sardana i l'organització de totes aquestes altres celebracions que l'envolten, va ésser encomanada —en una Jornada d'Estudis Sardanistes celebrada a Montserrat el maig del 1959 i a la qual assistí una representació majoritària del sardanisme d'aquell moment— a la institució Obra del Ballet Popular.

DADES GENERALS BASIQUES

- **Dia Universal de la Sardana 1972:** 30 d'abril.
- **Ciutat-pubilla de la Sardana 1972:** Bellpuig d'Urgell (proclamació: 23 d'abril).
- **Recorregut de la VII Caravana de la Flama de la Sardana:**

Dia 20 d'abril:

Barcelona, Badalona, Montgat, El Masnou, Premià de Mar, Vilassar de Mar, Mataró, Caldetes, Arenys de Mar, Canet de Mar, Sant Pol de Mar, Calella, Pineda, Malgrat, Blanes, Lloret de Mar (Ciutat-pubilla de l'any passat), Vidreres, Tordera, Hostalric, La Batllòria, Sant Celoni, Villalba, Llinars, Cardedeu, Granollers.

Dia 21 d'abril:

Granollers, Les Franqueses, Llerona, La Garriga, El Figaró, Aiguafreda, Centelles, Tona, Roda de Ter, Manlleu, Vic, Sentfores, Santa Eulàlia, Avinyó, Balsareny, Súria, La Coromina, Cardona, Clariana de Cardener, Santa Susanna, Solsona.

Dia 22 d'abril:

Solsona, Torà, Guissona, Ponts, Artesa de Segre, Agramunt, Tornabous, La Fuliola, Castellserà, Belcaire d'Urgell, Balaguer, Menàrguens, Corbins, Lleida.

Dia 23 d'abril:

Lleida, Bell-lloc d'Urgell, Mollerussa, Bellpuig (Ciutat-pubilla 1972). (Tenim notícies que el parlament el farà l'escriptor Josep Vallverdú).

RAMON VILADOMAT agradece sinceramente a Autoridades y público en general, la ayuda prestada en el incendio ocurrido en su granja, gracias a la cual fué posible su rápida extinción.

CRUÏLLA

FLAMA

Quin passeig més llarg, Déu meu! Sembla com si tots els cors estessin junts aquests matí, com si l'hora no fós ja temps, com si el foc que crema a la llar restés llampurnejant per sempre més! Jo sento aquesta diada com quelcom tan meu, tan endins! Nosaltres. Nosaltres, sal, sol, llum, claror... Quin país més clar, Déu meu! Escriuré una elegia que perpetui en la memòria de tots els pobles, arréu del món, aquesta hora tan plena de sentit, tan prenyada d'il·lusions. Serà una elegia senzilla, sense cap aiguabarreig, però que durà impresa en el seu sí aquell desig tan noble i tan sublim de la llibertat. Serà l'elegia del meu poble, i el món senser voleiarà entorn d'ella, mentre la flama perenne de la sardana enterrarà el seu misticisme i viurà, reviurà la realitat que anem forjant dia rera dia, hora rera hora, els germans d'aquest poble esperançat: **EL NOSTRE!**

JORDI GUASCH

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 203

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Un conte de Guillem Viladot

Els Grallet feia molt temps que havien arribat al poble. De fet hi van començar a viure després d'una guerra carlina. El primer de tots va ser un tal Segimon Grallet i Picapoll que arribà al poble amb l'uniforme liberal al damunt. Es veu que li queia molt bé la roba castrense, i quan la Setdolors de cal Tadeu, que era una dona tendra com l'aigua d'hivern i blanca com el cul de la xicra, el va veure, se li entortolligà la cara picada i les mandonguilles li sortiren d'un rodó més aviat quadrat. En Segimon i la Setdolors —SS brodades a les coixineres, a la girà del llit i a la cantonada dels mocadors— deixaren passar del tot la tamborinada carlina, i aprofitaren la primera pau per a casar-se. Ell, que a més de l'arma havia tocat el cornet, oferí al poble els seus serveis, i l'alcalde, que era un home progressista, els acceptà i disposà que fos substituït el tambor per l'instrument de vent. I fou així, amb un dinàmic sentit de la història i amb un acte de clara significació cívica, com quedà fundada la plaça de nunci amb trompeta. En Segimon i la Setdolors van fer tot el que van poder per tenir fills. De moment feren moltes cures l'aigües. Però sia perquè el país sempre ha estat de secà, sia perquè les coses havien d'anar per aquest tombant, la parella només tingué un fill. Va ser un fill molt difícil. La primera dificultat va venir de la llet. No hi havia manera de trobar la que li anés bé. Es provaren totes les llets de les dones que criaven al poble i a la rodalia, però cap d'elles no donà resultat. La criatura semblava que es fonia, i sortí tingué de l'Esperançó. Va ser l'Esperançó qui va dir a en Segimon que si volia li deixava la somera, que tenia la mamella molt plena i que el pollí no s'acabava mai la llet. Perdut per perdut, en Segimon acceptà. I tres vegades el dia era portada la criatura a l'estable de ca l'Esperançó, i la Caterina, la seva dona, era l'encarregada de posar-la sota el braguer de la bèstia perquè popés. A la Setdolors, això li semblava que era una mena de pecat contra natura i fins i tot temia que aquests alletaments tinguessin mals resultats; i quan estava solà amb la criatura només feia que mirar-li el cul per veure si li naixia cua o no.

La segona generació dels nuncijs Grallets l'encarnà aquesta criatura a l'edat de vint-i-tres anys. Es deia Gustau Grallet i Rastel, i tot va ser estrenar-se i sentir ganes de casar-se. La seva dona va ser la filla de cal Seall, la Mari-Flor. Amb la Mari-Flor, en Gustau hi va tenir catorze fills, i és que en Gustau era un gran devot de la llei natural. La gent del poble deia que ja podia tener-ne tants, ja, amb els tips de llet de somera que s'havia fet. I, fins i tot, un dia la Cleta Cluet —que sempre havia estat una mica desordenada de faldilles i que, segons es deia, a Barcelona, on serví tretze anys, deixà notablement augmentat el cens— s'entretenia a explicar als rentadors la força genètica de la llet de ruca, i les dones que se l'escoltaven es deixaven endur per llargs sentiments lascius i, quina más quina menys, ja se sentia plena. Però la Humilde Lèches, que no podia suportar la Cleta, perquè deia que sempre li prenia el lloc del rentador i perquè sempre li parlava en vernacle, s'esgargamellava explicant que no n'hi havia per tant i que al seu país això de catorze i fins setze fills era la cria normal. I la Ciseta Capull, que tenia un somris mig de monja i mig d'esquirol, explicava la nombrosa procrea-

ció de la Mari-Flor i d'en Gustau dient que si havien posat tanta canalla al món era perquè els darrers anys havia fet molt fred i que la gent es passava més hores entre llençol i llençol que no pas corrent pels carrers. Però dels catorze fills només en sobrevisqueren cinc. El segon, començant per dalt, fou el qui heretà la trompeta.

Aquest noi es deia Filomè Grallet i Seall, i, per aquestes coses que té la història dels Estats, arribà a ser corneta a Cuba, com si a més d'heretar alguna cosa de la somera de ca l'Esperançó, també li hagués arribat a la sang l'empena bèl·lica de l'avi. El cert, però, és que en Filomè féu cap a Cuba sense el més petit interès per l'imperi espanyol. En tornar de la Perla de les Antilles, seguí bufant darrera la trompeta, però el buf li sortia una mica opac i malenconiós, com si hagués gastat tot el nervi ventós en solfejar les dianes criolles. La gent, però, volent esmicolar les coses, deia si la culpa era d'unes febres o més aviat dels tractes saccejats que havia rebut d'una indígena, de pell fosca i carns massisses, que ballava pels soldats quan la feina de la guerra deixava l'alè tranquil i l'amor disponible. Durant molt de temps, en Filomè restà solter i esmaperdut, com si de veritat enyorés l'altre costat de l'Atlàntic. Però quan veié que s'apropava als cinquanta anys, ullà la Carmeta Bufarulla i s'hi casà sense pensar-s'hi gaire. I al cap d'un any naixia en Tòfol.

En Tòfol Grallet i Bufarulla fou el nunci més jove que bufà la trompeta. En morir el seu pare, només tenia dotze anys. A ca la Vila hi va haver moltes raons quan es trobaren amb en Filomè cadàver. Una part dels consellers no volia donar la trompeta a en Tòfol perquè deien que era massa jove i perquè es podia tornar tòxic si començava tan aviat a violentar l'alè. Però uns altres consellers, més aviat de tendència carlina, deien que calia conservar la tradició i que ningú més que en Tòfol tenia dret a ser nunci. En sentir aquests mots, en Cisco del cal Milhòmens i en Nando de cal Clivella esclafiren a riure; i digueren molt alt que semblava estrany que no es recordessin que el primer Grallet que bufà la trompeta havia servit les armes cristines amb força eficàcia i devoció. I com que rigueren d'una manera tan descarada i poca-solta, en Mero de cal Cendra i en Treseto de cal Vagina, que eren els que més tiraven cap a tradicionalistes, se sentiren ofesos i es posaren a cridar «viva España», i, després de tres o quatre crits, entonaren l'Oriamendi. I els altres dos vinga a riure. I en Mero, en vista que no paraven, agafà el retrat de la reina Isabel II, que presidia la sala de sessions, i l'estavellà damunt el cap d'en Nando i, completament irat, cridà que el destí de la Botiflera havia de ser aquest i no pas cap més altre. L'alcalde, que era un tal Sismet Xirivà, home magre i agnòstic, que tenia una fassina, deixà que s'aclarís per ella sola aquella minúscula guerra civil. Quan uns i altres van estar tips de fer el bèstia, en Sismet tocà la campana i digué que ja en tenia prou d'aquell color, i ordenà a l'agutzil que anés a la fassina a buscar esperit de vi, i que fossin guarits els cops i les esgarrinxades dels consellers, i que totes les despeses sanitàries es possessin al compte de la municipalitat; allò, al cap i a la fi, no era res més que un accident del treball, perquè la política, encara que no

ho semblí, deia, és una manera de treballar. La sessió acabà en silenci. I en Tòfol guanyà la plaça de nunci.

La vida de nunci d'en Tòfol Grallet i Buforulla fou la més dilatada de tots els Grallet, i també la més florida. Quan s'escriguí la història i els miracles d'en Tòfol Grallet se sabran moltes coses de la vida i dels miracles del poble. En Tòfol fou un nunci hàbil i astut que sempre reeixia en totes les crisis municipals. Per damunt de totes les passions i realitats polítiques locals, per damunt de les an·gúnies de cacics i d'esquirols, sempre quedava, amb una constància intemporal i civilitzada, la clara trompeta, el buf potent d'en Tòfol.

En Tòfol, que a més de l'alè tenia potent la resta de la biologia, es casà cinc vegades. Darrerament, quan somiava es feia grans embolics per aclarir amb quina dona estava casat un cop despert. Un dia somià amb totes cinc alhora. Fou una nit polígama, tant, que fins i tot en parlà amb el capellà per tal de tenir la consciència tranquil·la. Es veu que en aquell somni li transcendí a la vida de vigília i se sentí compromès amb cada una de les seves mullers, i no donava abast al consentiment. I durant uns quants dies, el buf li passava per la trompeta amb un cert desmai, i el sò que en sortia tenia un escaient bodevillesc. De tantes dones i de tants somnis en quedaren cinc fills: un del primer matrimoni, cap del segon, un del tercer, un altre del quart i la resta del darrer. Però el gran morí d'un tifus molt fort que li xurrujà les carns fins que se l'endugué al clot. Els darrers visqueren tranquils. Dels que quedaren, el gran era una nena. El segon fou en Lleó Grallet i Estaca, el successor de la trompeta.

En Lleó Grallet i Estaca feia el servei militar al Nord d'Àfrica quan un divuit de juliol hagué d'agafar l'escopeta i pujar a un avió molt bonic que el traslladà a Sevilla on el disfressaren de moro, de soldat del terç, de regular, de guàrdia civil i d'unes quantes coses més, després de les quals es passà tres anys tocant la trompeta per damunt de la geografia peninsular. Quan s'acabà la guerra civil, en Lleó tornà al poble, i com que era ex-combatent, li digueren que escollís un lloc al municipi, el que més li agradés, i escollí el de nunci, sens dubte menat pel fet d'haver-lo estat el seu pare fins que morí en un bombardeig, i també perquè hi tenia el llavi donat després de fer de corneta amunt i avall dels horitzonts peninsulars.

El primer dia que bufà la trompeta de la pau fou per anunciar que havia arribat sardina fresca i que qui en volgués comprar que anés a la Placeta de la Dula, que era l'única que estava neta de runa bèl·lica. Després d'aquell toc, els ulls d'en Lleó Grallet i Estaca es negaren de llàgrimes. El que havia estat aquí, durant la gran batalla, anunciava el dia, anunciava la nit, anunciava el combat, anunciava la victòria, anunciava la derrota, anunciava generals i anunciava senyeres, ara havia d'anunciar sardina fresca. A en Lleó li costà d'entendre que una cosa era la guerra i que una altra de molt diferent era la pau; que la guerra acostuma a barrejar les coses i més aviat té un joc feréstec i declamatori, i que qualsevol persona amb un cop de sang ardent es pot convertir en heroi i pot cenyir el llorer i pot passar per sota de l'arc triomfal. I que la pau és un tasca humil i de poques paraules, una cosa d'estar per casa, i que a vegades té nom de sardina.

I entre peix fresc i visites de governadors, en Lleó Grallet i Estaca es casà amb la Roseta Cordill. Fou un matrimoni una mica difícil; una vegada més en la història del país, l'amor uní gent d'una política i gent d'una altra. El dia de les noces, al començament del dinar, hi havia una certa tensió entre la família Cordill i la família Grallet. Era una tensió deguda al fet que en Lleó havia estat a la colla dels vencedors, mentre que la núvia pertanyia a gent que havia passat el temps al costat de la república i que tenia molta família a l'exili. Però algú, amb molt d'enginy i força memòria, recordà que a la família Grallet hi havia hagut un soldat lliberal. Quan els convidats se n'assabentaren es quedaren tranquils, i la reconciliació fou un fet. I els cançons, el pollastre i el xampany en foren testimonis.

En Lleó i la Roseta tingueren tres fills i mig. El mig féu cap el cementiri dels llimbs. Els altres tres visqueren tendres i vermells. Dos eren noies, i l'altre era un noi. Aquest es deia Casimir. Quan en Casimir arribà a ser un Grallet difinitiu, hi va haver al poble una pesta de grip molt dolenta que matà força gent. De moltes famílies, no en quedà ni rastre. Una de les més perjudicades fou la d'en Casimir: moriren tots menys ell.

En faltar el seu pare, en Casimir només tenia vuit anys i amb prou feines sabia llegir i escriure. Pera això donaren la plaça a un tal Plató Guingueta que, durant les eleccions del trenta-sis, havia estat confident del senyor Mussoles. I així es va perdre una tradició de buf que, durante molt temps, havia sembrat el poble de veus de Grallets.

CARITAS EN LA RADIO

El pasado día 3 de Marzo, se desplazó a la vecina ciudad de Tárrega una embajada artística de nuestra Villa, a fin de participar en el Programa de Radio Tárrega «CARITAS EN LA RADIO», que se transmite desde el Sto. Hospital, todos los primeros viernes de mes.

Componían esta embajada artística las siguientes personas y agrupaciones: Las niñas Mercedes Suarez y Ana Maria Bertrán Cortés, el joven Francisco Torra, el grupo del número «Pichi» encabezado por la niña Nieves Pons Carrera, y la Tuna Agramuntina, dirigida por la Srta. Montserrat Ribera. Fueron presentados, además de los locutores de dicha emisora por la Srta. Nuria Sera y llevados al programa de la mano del Rdo. Francisco Sabaté, Pbro.

Una vez finalizado el festival, todos los ancianos allí acogidos fueron obsequiados con Turrónes y Chocolates en nombre de nuestro Sr. Alcalde y el de toda la Villa de Agramunt. También le fué entregado un Ramo de Flores a la persona más anciana allí acogida. En resumen, un digno gesto que nos enorgullece a todos.

TEATRE

Com ja s'ha dit en aquestes mateixes pàgines, el passat mes de gener, concretament el diumenge dia 9, els components del GRUP ESCENIC ferem un viatge a Barcelona per a anar a veure l'obra d'en Jordi Teixidor «EL RETAULE DEL FLAUTISTA».

Evidentment aquestes, podriem dir-ne, trobades amb el teatre seriós i de qualitat, són necessàries per al GRUP si vol portar a bon terme la feina que, amb més o menys encert però amb tota la bona voluntat, ha començat a fer.

Agramunt, certament, ha tingut durant molts anys «gent de teatre» i «gent per al teatre», és a dir, gent que feien i gent que anaven al teatre. Els primers, ja fa una colla d'anys, i per circumstàncies de la vida, deixaren de fer-ne. Els segons segueixen anant-hi quan les irreals imatges del cinema deixen pas a la palpitant presència dels actors sobre l'escenari. Si en els últims hi ha una continuïtat, en els primers s'ha de començar pràcticament de zero. Però s'ha trencat el gel després d'alguns intents esporàdics fets aquest últims anys i tenim el deure envers el poble i la cultura de fondre del tot aquest glas. Per a dur a terme aquesta tasca tenim un lloc pel que hi vulguí col·laborar. Som encara brases i és necessari una bona xera.

Els nostres propòsits, però, en començar aquestes ratlles eren de parlar de l'obra que vam veure en el petit teatre CAPSA.

No volem, ni tenim capacitat suficient, fer un comentari profund, d'altra

part ja se'n ha parlat, i molt, en els diaris del país, sobre aquest fenòmen teatral que ha estat l'obra d'en Teixidor.

«El Retaule» obtingué el Premi Josep Maria de Segarra l'any 1968 i abans de ser representada en una sala comercial fou estrenada en una d'aficionats. L'èxit no passà de discret. També va ser fluixa l'assistència de públic els primers dies en el CAPSA. Després la gent ompla la sala de gom a gom. L'èxit ha deixat parats fins i tot als més optimistes.

Aquesta farsa medieval ens mostra una problemàtica política i social més vella que l'anar a peu, i tan actual com el «Jumbo».

El poble, els grups de pressió, és a dir, la gent de diners, l'autoritat, tant civil com militar, i la religió, són analitzats d'una manera clara, amena, entre balls, cançons, acudits i escenes de la més pura comicitat.

«El Retaule» ha aconseguit el més difícil en teatre: agradar a tots. Joves, vells, erudits i analfabets culturals formen un tot amb els actors, cosa aquesta que per gent que estem un xic vinculats amb l'art de Talia ens ompla de goig i d'esperança en un temps en que aquestes coses costen molt de trobar.

Creiem que en lloc de fer una exposició de l'obra serà més positiu transcriure l'escena final.

«Els vilatants canten:

“SOUL DE LES CALAMITATS PUBLIQUES”

Si cau a la nostra vila una gran calamitat, uns pocs se'n beneficien mentres molts han d'encaixar. Tu i jo preguntariem com es pot solucionar, i ells calculen de seguida quants diners poden guanyar. Si a la villa vénen rates tal com és el cas ací, quan se t'han ficat a casa vol dir que no pots dormir. Però uns quants en canvi canten: “Com deia el meu padri, si et fan nosa les mates, compra ratera i vert.” La pesta la vila delma i causa gran mortaldat: sense fer ni la maletà fugiran de la ciutat. Tu i jo, la mare i l'avi, estarem contaminats i ens vendran escapularis això sí, garantitzats. Quan la fam ens amenaça i grinyolen els budells, per a tots no vol dir gana: tu badalles, no pas ells. A mi en fan figa les comes, a tu ja et cauen les dents, però s'inflen les butxaques dels qui vénen aliments. Per als qui han de portar les armes la guerra vol dir morir: per als qui les han fabricades la guerra vol dir profit. “La guerra ja dura massa” repetim tu i jo ensems, i els que en treuen cullerada, com més dura més contents.

Crida: Vilatants, si ensenyen forats, els pedaçaran; si demanen remeis, ens donaran calmants. Ben mirat, sempre pegats. Caldrà trobar la manera d'imposar les solucions expeditives.»

J. BÈRTRAN i PUIGPINÓS

Si compara,
elegirà

CHOCOLATES **Viladàs**

Tintoreria Batet

La Tintoreria de Agramunt

Fa molt de temps, llegí un article de diari que, amb un xic d'ironia, tractava sobre els conceptes de «gent», «tothom», «públic». «La gent és barroera; tothom és maliciós; el públic no té cor...» L'autor glosava frases com aqueixes, i finia el seu treball amb una pregunta: «Quí és tothom, quí és la gent, quí és el públic?»

Sovint, en les nostres converses, les diem coses així, que, per altra banda, tenen molt de veritat, ja que les persones (la suma de persones singulars és «tothom») tenim una nota constant: la limitació. Només en Déu hi ha la totalitat del bé i de la perfecció; tots els demés («personas, animales y cosas» que diem de menuts) en participem en més o menys escala, sempre, però, en dosis infinitament allunyades de la plenitud.

«La gent», doncs, és, en efecte, minsa, imperfecta, limitada.

La gent...

I jo?

Jo, vosté, el seu amic, aquell altre senyor, no som «gent»? no formem part del «tothom»? Oi que sí? Caldrà, doncs, admetre que, com a tal «gent», som imperfectes, bona cosa «corcats», amb tot un feix d'errors, de flaqueses, d'intemperàncies, i tot un reguitzell de coses més, no sempre santes o afalagadores. Així, en fret, estarem d'acord; com és, però, que a l'hora de la veritat no sempre ens en recordem, com si, en aquell moment cada un de nosaltres no fós ja «gent», sinó un cas únic, un fora de sèrie? Deu ser un més dels infinits misteris que tant sovintegen en la nostra existència: acceptem uns principis, però al moment de fer-los vida, en renequem (amb la més angelical de les inocències, si voleu).

Observeu, si us plau, una discussió qualsevol; de cine, poso per cas; sembla mentida com s'arriben a enverinar les respectives posicions, de vegades: es fan afirmacions lapidàries, rodones, definitives (i, és clar, contradictòries) per ambdues bandes; aquelles mateixes persones que ara pontifiquen com si fossin infal·libles són les mateixes que, fa cinc minuts, estaven d'acord en que «bès, ja se sap, de defectes i limitacions tots en tenim a dojo». Però, ja ho veieu, es comencen d'engrescar, i aquell criteri ponderat i seré de la pròpia, diguem-ne, pobresa (que, per cert, no rebaixa ningú) s'esborra del seu horitzó, i només queda lloc per a un ridícul sentit (més o menys inconscient) de «plenitud» de ciència o de poder o del que sigui. Una «plenitud» que mai és de debò plena ni, mantes vegades, tan sols suficient.

No valdria la pena que intentéssim tenir present sempre la nostra dimensió real? Si admetem que som subjecte de falles, no sembla raonable que ens revoltem quand se'ns n'evidencia alguna; si estem persuadits de que no ho sabem tot en cap aspecte, com gosem defensar, a sang i foc, el que potser és una equivocació? si...

En fi; potser que tractéssim de ser consecuentes amb el que veiem prou clar en els moments de serenitat.

No sé quí va escriure que una base necessària per a la promoció de cada un és la capacitat de reconèixer i acceptar mansament les pròpies limitacions, transformant-les en una amable disposició a enriquir l'esperit amb les aportacions dels demés.

Per a això, però, cal conrear la humilitat, el respecte als altres (per «pobrets de mi» que siguin), que, amb tot i les seves falles, poden oferir-nos idees i exemples que ens ajudin a ser menys limitats i imperfectes; que ens ajudin a anar tapant tants i tants forats com puntejen per tot arreu el nostre edifici interior.

Som «gent». I... ja sabem com és «la gent».

Berenguer DEL PUIG

QUADERN — Ve de la plana 3

LA CAIXA I LA CULTURA

Dins aquesta cosa que hem determinat anomenar cultura, la Caixa de Pensions anuncia la XI Exposició Colectiva de Pintura i Dibuix per la Setmana Santa. Cal animar-se a fer cultura...

ESPORTS

La noia Ana M.ª Guixé, de Puigvert, ha estat seleccionada per a pendre part en el Campionat Nacional de Cross, a Sòria.

LLIBRE

El nostre amic, màgic, «gourmet», gran mestre rellocter, senyor Ramon Inglés Mortés, amb el pseudònim de «Mago Krik» ha publicat un llibre titulat «TODO LO QUE SE PUEDE HACER SEXUALMENTE A PARTIR DE LOS CINCUENTA AÑOS», que considerem que és un dels estudis més aprofundits en la matèria. Tenim notícies que l'edició s'ha exhaurit en vint-i-quatre hores.

S I Ó

CHOCOLATES JOLONCH

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE FEBRERO

NACIMIENTOS:

Mª Rosa Teruel y Puig dia 28

DEFUNCIONES:

Ignacio Solans Esteve 83 años dia 4

María Campá Estany 70 años dia 5

Francisco Bertrán Munt 79 años dia 14

Dolores Coll Sort 60 años dia 23

Jaime Lluch Carreras 91 años dia 25

Rosario Fernandez Castro 60 años dia 28

• • •

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE FEBRERO

Día	litros m. ²
1	6'4
» 2	4'8
» 3	4'6
» 4	0'8
» 10	1'6
» 11	6'8
» 13	0'3
» 16	16'5
» 17	0'4

Total 42'0 litros m.²

EL OBSERVADOR: DIOSDADO PONT

REFRANYS:

No és bon companyó si l'un badalla i l'altre no.

Dona que molt bada acaba tard la fudada.

Qui pot dir «mare!» gran boca bada. El dia que et cases o et cures o et baldes.

L'aigua baixa a les cames i el vi puja al cap.

**PANTEONES,
LAPIDAS y CRUCES**
MARMOL, GRANITO
y PIEDRA
de los mejores escultores
de Cataluña

**Funeraria
(Casa Romá)**

Merced, 19 Teléf. 160
AGRAMUNT

Agramunt y sus Ferias

La celebración de Ferias en nuestra Villa se pierde en la nebulosa de los tiempos. No creo exista ningún vecino, ni siquiera los de más avanzada edad, que recuerden el inicio de las mismas, ni tampoco aparece, que sepamos, ninguna historia que nos concrete con la debida garantía la fecha o época que en tal sentido nos interesa.

Lo que sí recordamos todos, casi con cierta añoranza, es la forma en que venían celebrándose las Ferias cincuenta y pico de años atrás. Las largas hileras de ganado caballar, mular y asnal (de peu redó) que a ambos lados de las calles Estudios Nuevos, Guimerá, Avenida Mariano Jalanch y Castillo, ofrecían una bella estampa a los innumerables compradores que de todas partes, y de lugares bien distantes por cierto, acudían a las mismas. El ferial de ganado de cerda que remotamente se celebró en la actual Plaza del Generalísimo, fue posteriormente trasladado en el lugar en que actualmente está emplazada la Sala Teatro del Casino Agramuntés y más recientemente se situó en el Arrabal de San Francisco, y el de bovino, que tenía su centro de operaciones en Extramuros del Castillo, eran ocasión de incontables transacciones, cuyo importe, previo el obligado regateo, era satisfecho, en la mayoría de los casos, en auténticos «duros de plata» contantes y sonantes que los compradores se sacaban de largas bolsas de punto depositadas en la caja fuerte de las fajas que envolvían sus cinturas.

Los gitanos eran la nota característica y elemento indispensable y predominante en tales ferias y generalmente los acaparadores de la mayor parte de ganado de toda clase que podríamos considerar de desecho, no siendo de extrañar, pues se admitía como «hazaña» lógica y normal, que fueran los promotores de alguna de sus peculiares fechorías.

Agramunt celebraba tres ferias anuales de iguales características en las fechas del 3 de mayo, 10 de agosto y 4 de diciembre de cada año y en todas ellas la gran abundancia de paradas y tenderetes entre los que se encontraban las de todos los fabricantes de los típicos y acreditados turrones que han dado y mantienen la fama a nuestra Villa, eran objeto incesante de concentración de multitudes, que invadían calzadas y aceras, dificultando enormemente el

paso por ellas por las que se debía transitar a empujones, y momento apropiado para que alguna que otra cartería desapareciera de su lugar habitual sin consentimiento expreso de su propietario.

Los jóvenes tenían para su expansión y recreo, aparte otros espectáculos, el tradicional «ball de fira» que iniciado al rededor del mediodía terminaba ya bastante adentrada la tarde. En fin, eran días de auténtico sabor popular que se recuerdan con nostalgia.

Mas, todo cambia en la vida y siguiendo la evolución marcada por el signo de los tiempos, Agramunt no podía aferrarse a una tradición y vivir de su renta, sino que con el impulso renovador que caracteriza a sus habitantes, ha unificado las tres ferias de antaño en la actual que celebramos, Dios mediante, los días 11 y 12 de marzo próximos, dándole nuevas modalidades y características adaptados y en consonancia al momento presente.

El tan cacareado progreso ha barrido por exterminio el ganado que se dedicaba a las labores agrícolas y que era la causa principal de las ferias pasadas, suplantándolo por las máquinas a motor, con sus útiles y accesorios más diversos, eficaces elementos para las modernas técnicas. A ellas se dedica la feria actual con el mismo entusiasmo y afán de superación constante que ha sido siempre norma de actuación de dirigentes y vecinos.

A ella os invita Agramunt con la promesa formal de ofreceros, aparte de las relaciones comerciales que podáis entablar, unos días placenteros que dejarán en la memoria de todos un feliz y perdurable recuerdo.

D. ROIG BALASCH

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 76 AGRAMUNT

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 60 y 206

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

MAQUINARIA

AGRICOLA

JOSE MARTORELL

AGRAMUNT

CAMPEONATO NACIONAL DE FUTBOL INFANTIL

Como ya decíamos en nuestro número anterior ha comenzado este Campeonato y dicho sea de paso con las mayores esperanzas para nuestros muchachos, pues nuestro equipo ha conseguido imponerse a lo largo de esta primera Fase. Los equipos que participan son los siguientes: ARTESA DE SEGRE, AGRAMUNT, BELLCAIRE y PONS.

Los resultados registrados en lo que va de Campeonato, son los siguientes: (Los equipos citados en primer lugar juegan en casa.)

C. F. Artesa de Segre, 1 — Atco. de Agramunt, 0.
Atco. de Agramunt, 3 — C. F. Bellcaire, 0.
C. F. Pons, 1 — Atco. de Agramunt, 3.

Al observar estos resultados no podemos pasar inadvertidos el interés y la afición de estos chicos hacia el deporte, pues considero el fenómeno digno de todo elogio, que todo buen aficionado ha de tener en cuenta.

Naturalmente para conseguir un nuevo resurgimiento del Deporte en nuestra Villa, hace falta fomentar toda clase de Deportes y la razón más concreta y positiva en el caso que nos ocupa radica en esta nueva generación. En resumen nos alegramos de que nuestra juventud se sienta **inquieta** y **responsable**, palabras, por cierto, que podemos catalogar de molestas, en general, pero que encierran en su seno todo un auténtico significado del mundo actual.

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en general

Zapateria, 1
AGRAMUNT

**GESTORIA
FEIXA**

CASINO AGRAMUNTÉS Nueva Junta Directiva

El pasado día 27 de Febrero, tuvo lugar la Reunión General de Socios de dicha Entidad

Tras la lectura de cuentas se pasó a la renovación de cargos directivos, quedando establecida la nueva junta del modo siguiente:

Presidente: José Martí Bonastre
Vice-presidente: Pedro Boncompte
Secretario: Luis Pons Serra
Contador: Manuel Ginestà
Depositario: Jaime Cuñat

Vocales: Miguel Figuera, José M.ª Inglés, Antonio Zurita, Francisco Capacete, Ramón Vilalta, Jaime Cots, Jaime Barrera.

Cesan por tiempo Reglamentario:

Amadeo Amigó, José M.ª Coll, Alberto Cuñat, Ramón Penella, Manuel Ginestà (reelegido), José M.ª Roqué

SOLE - TRIGINER

Precisamos Oficiales

TORNEROS

CAMPEONATO PROVINCIAL DE FUTBOL

«COPA DE PRIMAVERA»

Tal como anunciábamos en nuestro número anterior, también se va a iniciar en este mes de marzo el Campeonato Provincial de Fútbol «Copa de Primavera», con la participación de un equipo local. Este equipo según se ha podido apreciar en sus actuaciones en diversos partidos amistosos, ha sorprendido a muchos aficionados y no sería de extrañar en situarlo en uno de los favoritos para la clasificación final, naturalmente con permiso de los demás equipos, que sin duda lucharán para conseguir lo mismo.

La participación en este Torneo, abre de nuevo el paréntesis que a lo largo de mucho tiempo estuvo cerrado, y se abre con esperanza y con afán de que nuestro aficionado no se sienta extraño sino todo lo contrario más relacionado con la tradición y el recuerdo de grandes tardes de fútbol en el Campo Municipal de Deportes que en su día dieron grandes triunfos a nuestros colores. Aficionado, te recuerdo, tú debes ser la primera inyección de moral de estos muchachos.

Participan en este Campeonato, los equipos siguientes:

ANGLESOLA, AGRAMUNT, ARBECA, BARBENS, BELIANES, BELLVIS, CASTELLSERA, ORGAÑA, POBLA DE SEGUR y TERMENS.

Se clasifican para la fase final, el campeón y subcampeón de cada grupo. La zona de Lérida la integran dos grupos.

Por último, como anécdota añadimos que nuestro equipo es el más joven de todos cuantos participan en el mismo.

JAIME CUÑAT

FABRICACION Y VENTA DE PANELES DECORATIVOS

*en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos*

V I C A S

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares,
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición,
Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 229

Almacén, Exposición y Oficinas:

Calle del Instituto **AGRAMUNT** (Lérida)

El Municipio

Por el Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Febrero, se han adoptado los acuerdos siguientes:

PLAN PARCIAL ENSANCHE DE LA ZONA SUR

De conformidad con el artículo 32 de la Ley del Suelo y Ordenación Urbana de 12 de mayo de 1956, y demás normas de aplicación, se aprueba inicialmente el Plan parcial o ensanche de la Zona Sur, el cual queda sometido a información pública por un plazo de un mes, a contar del día siguiente de la publicación del anuncio en el Boletín Oficial de la Provincia.

APROBACION PRESUPUESTO MUNICIPAL ORDINARIO

Queda aprobado el Presupuesto Municipal Ordinario para el ejercicio de 1972, con una cuantía total en gastos e ingresos, de 5 357 906 pesetas, así como las Bases de ejecución del mismo.

TOMA POSESION SECRETARIO

Se da cuenta de que en virtud de Resolución de la Dirección General de Administración Local, aparecida en el Boletín Oficial del Estado núm. 3 de 3 de Enero de 1972, tomó posesión del cargo de Secretario propietario de este Ayuntamiento, Don Bartolomé Camarasa Guans:

REGLAMENTO DE HONORES Y DISTINCIONES

Se acuerda que por la Comisión de Gobernación se proceda a redactar el oportuno proyecto de Reglamento especial en que se especifiquen cuantas distinciones pueda otorgar la Corporación.

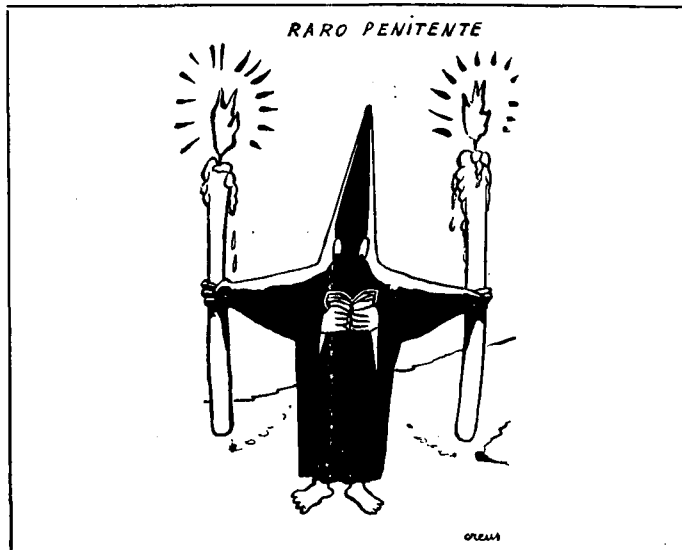
FALLECIMIENTO DE D.ª DOLORES COLL SORT

Se acordó constara en acta la condolencia de la Corporación por el fallecimiento de D.ª Dolores Coll Sort, Maestra Nacional en las Escuelas Graduadas de esta Villa, ocurrida el día 23 de dicho mes.

LICENCIAS DE OBRAS

Son concedidas las siguientes:

A D Ramón Solé Miralles, construcción vivienda, en Sta.

Esperanza

A D. Agustín Gassa Sorigué, reparación edificio calle Estudios Viejos.

A D. Sebastián Duart Valls, reparación tienda peluquería calle Castillo.

A Hnos. Ribera Verdager, reconstrucción de un almacén en el Parque de José Brufau.

A D. Juan Llordés Claramunt, obras interiores en casa Avenida M. Jolonch.

A D. Jaime Escolá Plá, construcción de un edificio para vivienda, en Avda. A. Ros

A D. Antonio Esteve Ingla, pintar fachada casa Avda. M. Jolonch.

A D. Juan Escolá Plá, obras interiores casa calle Guimerá

A D.ª Rosa Miralles Riera, revocar y pintar pared, lateral calle Merced.

A D. Antonio Viñals Castellá, obras interiores corral sito en Ctra. Tárrega.

A D. Jaime Santacreu Tarragona, reparar tejado casa calle Vilavella.

A D. José Luis Baró Hernández, construcción de un almacén, en Crta. Tárrega.

A D.ª María Espinal Cabecerán, reparación tiendas Plaza Mercado.

A D. Luis Herbera Pujol, obras interiores casa calle Sió

A D.ª Rosa Vila Barlabé, reducir tamaño puerta casa en calle Merced.

A D. Anguel Triginer Fernandez, y D. Miguel Solé Buireu pintar fachadas casas en Avda. A. Ros.

A D. Eusebio Sala Plá, construcción tribuna y demás en casa sita en calle Estudios Nuevos.

A D. Juan Corberó Borrell, reparación terraza casa en Carretera Artesa.

A D. Juan Zurita Olmo, construcción piscina en parte trasera casa sita en Crta. Tárrega.

A D. Jaime Marina Figuera, prórroga en la construcción de un almacén auxiliar en Circunvalación.

A D. Francisco Aranega Sánchez, construcción de un piso en la partida Capilla.

APROBACION DE FACTURAS

Se aprobaron varias por un importe total de 531 572 ptas.

Tintorería SALAS

Sió 29, - AGRAMUNT

Lavar es MEJORAR

Teñir es RENOVAR

Limpiamos Cortinas,
Alfombras, Mantas

Especialistas en limpieza
de Piel, Cuero y Ante

Colores Sólidos a Vapor

ESTAMOS PARA SERVIRLES